

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklēsiastikē Istoria

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

III. Quomodo Imperator ob caedem Georgii indignatus, Alexandrinos per
epistolas objurgavit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

τες, και απαράζαντες, συν αυτη κατέ- A
καυσαν
atumque ac dilaceratum, simul cum ipsa
camelo incenderunt.

Κεφ. γ΄.

C A P. III.

ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τῇ γεωργίᾳ χαλεπήσει ἀναίρει, δι
ἐπιστολῆς ἑξ ἀλεξανδρίων καθήλατο

Quomodo Imperator ob eadem Georgii in-
dignatus, Alexandrinos per episto-
lam objurgavit.

ΕΠΙ μὲν ἐν τῷ γεωργίᾳ ἀναίρεισει χαλεπή-
νας ὁ βασιλεὺς, δι' ἐπιστολῆς ἑξ ἀλε-
ξανδρίων δὴ μὲ καθήλατο λόγῳ ὃ διεδό-
θη, ὡς ταῦτα εἰς γεωργίον ἔδρασαν οἱ δι'
ἀθανάσιον ἀπεχθῶς ἐχούτες πρὸς αὐτόν ἐβῶ
ἢ ἡ γῆ μαμυρῆς τῶς μισῆσας ἐν ταῖς σάσεσιν
συνεπιθέσθαι τοῖς ἀδικῶσιν ἡ μῆτοι τῷ βα-
σιλείῳ ἐπιστολῆ τῷ δήμῳ μᾶλλον, ἢ χριστι-
νοῖς ἐγκαλεῖ. ἔφανη δὲ γεωργίῳ, καὶ πρὸς
τὸν κῆ μέγα ταῦτα βαρὺς γεγονῶς ἢ ὀχλη-
ρὸς τοῖς πᾶσι καὶ διατέτο ἔξεκαυθη εἰς
φιλονεικίαν τὰ πᾶν ὅπ δὲ τῷ δήμῳ
μᾶλλον ἐγκαλεῖ, αὐτῆς ἐπάκεε τῶς ἐπι-
στολῆς.

Αὐτοκράτωρ καίσαρ Ἰουλιανὸς, μέγιστος, σε-
βαστός, ἀλεξανδρίων τῷ δήμῳ.

Εἰ μὴ τὸν ἀλέξανδρον τὸν οἰκιστὴν ὑμῶν,
καὶ πρὸς γετέτε, τὸν θεὸν τὸν μέγαν, τὸν
ἀνώτατον σάραπιν αἰδέειδε, τῷ κοινῷ
γὰρ ὑμᾶς καὶ ἀνθρώπων καὶ πρέπον-
τος, πῶς ἐδάει εἰσηλθε λόγῳ πρὸς δῆσω
ὃ ὅπ καὶ ἡμῶν, ἔς οἱ θεοὶ πάντες, ἐν πρώ-
τοις ὃ ὁ μέγας σάραπις, ἀρχὴν ἐδικαίωσαν
τῆς οἰκῆ μῆνης οἷς πρέπον ἦν τῷ πρὸς τῷ
ἠδικηκότων ὑμᾶς φυλάξαι διάγνωσιν ἀλλ'
ὀργὴν τυχόν ἴσως ὑμᾶς ἐξήπατησε καὶ θυ-
μὸς, ὅσπερ ἐν εἴθε τα δεινὰ πράττειν, τὰς
φρένας μεσικίσας. εἶτα τῆς ὀρμῆς ἀναεῖ-
λαβες, τῆς πρὸς ἀρετὴν βεβελδομῆς κα-
λῶς ὑπερῶν ἐπηγάγε τῷ πρὸς ἀνομίαν ἐσθ'
ἠχμῶθῆς δῆμῳ ὄντες τολμήσατε ταῦτα,
ἐφ' οἷς ἐκείνους ἐμισήσατε δικαίως εἶπατε
γὰρ μοι πρὸς τῷ σαραπίῳ, ὡς ἐπὶ ποίων
ἀδικημάτων ἐχαλεπήνατε γεωργίῳ τὸν μα-
καρώτατον κωνσάντιον ἐρεῖτε δῆπεθεν, ὅπ
καθ' ὑμῶν παρώξωεν εἶτα εἰσήγαγῃ εἰς
τὴν ἰερὰν πόλιν σαρλόπεδον καὶ κατέλαβεν
ὁ βασιλεὺς τῷ αἰγυπτίῳ τὸ ἀνώτατον τῷ θεῷ
τέμενον, ἄποσυνήσας ἐκείθεν εἰκόνας, καὶ

Imperator Caesar Julianus Maximus
Augustus populo Alexandrinorum.

Si Alexandri conditoris urbis vestrae,
& quo majus est, si Dei magni, san-
ctissimi Serapidis nulla vos tangit reve-
rentia, at quomodo communis naturae,
& humanitatis ac decori vos cepit obli-
vio? addo etiam nostri, quibus tum
omnes Dii, tum praecipue magnus ille
Serapis imperium orbis terrarum adju-
dicarunt. Quibus certe aequum erat
ut iudicium de iis qui vos injuria affe-
cerant reservaretis. Sed fortasse ira
vos decepit ac furor: qui quidem ubi
mentem exturbavit, atrocissima quae-
que perpetrare solet. Verum post-
haec represso impetu, iis quae subito
a vobis bene consulta fuerant, ini-
quum facinus subjecistis. Neque veriti
estis vos plebeji, ea committere,
propter quae illos merito odistis. Enim-
vero dicite mihi, quae, per Serapim,
quas ob injurias adversus Georgium
commoti sitis. Dicetis omnino, eo
quod beatae recordationis Constantium
contra vos excitaverat. Deinde quod
exercitum in sacram urbem induxerit,
& Rex Aegypti sanctissimum Dei tem-
plum occupavit, & imagines ac do-

Y ij

naria, & reliquum templorum ornatum inde abriperit. Cumque vos indigne ferretis, ut par erat, & Deo, seu potius Dei rebus atque opibus succurrere velletis, ille injuste & impie ausus est in vos immittere armatos. Sed fortasse sibi ipsi cavebat, quippe qui Georgium magis quam Constantium Formidaret. Scilicet modestius ac civilius, non autem tyrannico more erga vos antea se gesserat. Has igitur ob causas adversus Georgium Diis inimicum irâ succensit, sacram denuo urbem scelere polluitis, cum iudicium sententis eum subiceret. Hoc enim pacto nec cades, nec iniquitas fuisset ulla, sed potius absoluta iustitia: quæ vos quidem insontes ac puros ab omni scelere servasset, illum vero qui inexpiabilia scelera commiserat, punivisset: quæ denique alios repressisset omnes, qui Deos immortales contemnunt, tantasque urbes & florentes populos pro nihilo habent, & crudelitatem qua in illos sæviunt, velut ludum quendam potentis sue esse ducunt. Conferte igitur hanc epistolam meam cum illa quam paulo ante ad vos misi, & quantum inter eas interfit, considerate. Quantis vos laudibus tunc ornavi? Nunc vero, per Deos immortales, cum vos laudare deberem, ob gravitatem admissi facinoris id facere non possum. Audet populus instar canum hominem discerpere. Nec posthæc pudore afficitur: & manus quasi puras servat, ut eas ab omni cæde integras ad Deos tendat. Etenim dignus erat Georgius qui talia pateretur. Immo, fateor, his fortasse graviora & acerbiora. Ac si propter vos illud commeruisse dixeritis, equidem vobis assentiar. Sed si addatur, à vobis istud pati debuisse, id nequaquam concedo. Sunt enim vobis leges, quæ ab omnibus privatim ac publice coluntur atque observari debent. Quod si contigerit, ut ex à privatis hominibus violentur, at rempublicam bonis legibus gubernari oportet, vosque illis obtemperare decet, nec transgredi ea quæ ab initio præclare sunt constituta. Feliciter omnino id vobis cessit, cives Alexandrini, quod me regnante huiusmodi facinus admisisse: qui tum ob reverentiam erga Deum, tum propter avum meum, & avunculum mihi cognominem, qui universam Ægyptum & civitatem vestram admini-

Α αναθήματα, καὶ τὸν ἐν τοῖς ἱεροῖς κόσμον ὑμῶν ὃ ἀγανακτικῶς εἰκότως, καὶ περὶ μόνων ἀμύνει τῷ Θεῷ, μᾶλλον ὃ τοῖς τῷ Θεῷ κλήμασιν, ὃ ἐτόλμησεν ὑμῖν ἐπιπέμψαι τὰς ὀπίστας, ἀδικῶς καὶ ἀσέβως καὶ ἀσεβῶς ἴσως γεῶργιον μᾶλλον, ἢ τὸν κωνσταντῖνον διοικῶς, ἑαυτὸν παρεφύλαξεν εἰς μετρίωτερον ὑμῖν καὶ πολιτικώτερον, ἀλλὰ μὴ τυραννικώτερον πόρρωθεν προσεφέρετο τέταν ἐνεκεν ὀργισμοῦ τῷ Θεῷ, ἐχθρῶ γεωργίῳ, τῷ ἱερῷ αὐτῶν ἐμίανετε πόλιν, ὅθεν ὑποβάλλειν αὐτὸν ταῖς τῶν δικαστῶν ψήφοις ἔγω γὰρ ἐγίνετο ἀνὲ φόνου, ἐδὲ ἀσέβως τὸ πρῶγμα δίκη ὃ ἐμμελής, ὑμᾶς μὴ ἀθῶως πάνη φυλάττωσα ἡμωρεμένη μὴ τὸν ἀνίατα δυσσεβήσαντα, σωφρονίζουσα ὃ τὰς ἄλλας πάντας, ὅτι τῶν Θεῶν ὄλγῳ ῥῆσι, καὶ προσέειπεν τὰς τοιαύτας πόλεις καὶ τὰς ἀνθρώπους δήμους, ὃν ἐδένει τίθει τῆς ἑαυτῶν ὃ ποιῶνται παρέργον διασεβείας τῷ καὶ ἐκείνων ὁμότηα. ἀσέβως ἔλεε τοῖσι ταύτῃ με τῷ ἐπιστολῷ, μικρὰ πρὸς ὑμᾶς ἐπέσειλα καὶ τὸ διάφορον καθανοῦσαί, πόσος μὴν ὑμῶν ἐπαινεῖ ἔγραφον τότε νυνὶ δὲ, μὰ τὰς Θεούς, ὅφελον ὑμᾶς ἐπαινεῖν, ἐ δυνάμαι διὰ τῶν ἀσέβων. τολμᾷ δὲ ἡμῶν ὡσπερ οἱ κύνες ἀνθρώπον σφάζειν· εἴτα ὅσα εἰρηματικῶς καὶ φυλάττειν καθαράς τὰς χεῖρας ἐπὶ προσάγειν πρὸς τὰς Θεούς, ἀμῶν καὶ θαρβύσας· ἀλλὰ γεῶργιον ἄξιον ἢ τῶν τοιαύτων παθεῖν καὶ τέτων ἴσως ἐγὼ φαίνομαι ἀνὲ χεῖρας καὶ πικρότερα· καὶ διὰ ὑμᾶς ἐρεῖτε σύμφημι καὶ αὐτός· παρὲς ὑμῶν εἰ λέγοισι τέτα, ὅτι ἐπέ συγχωρῶ νόμοι γὰρ ὑμῖν εἰσὶν, ἐς ἃ καὶ ἡμᾶς μάλιστα μὲν ὑμῶν πάντων ἰδία καὶ σέργεαδ' πλὴν ἐπειὶ συμβαίνει τῶν καθ' ἕκαστον ἴνας ἀσέβων μὲν, ἀλλὰ τὰ κοινὰ γὰρ ἐνομοειδῶς καὶ καὶ πειθαρχεῖν τοῖς νόμοις ὑμᾶς, καὶ μὴ ἀσέβωσιν ὅσα πρὸς ἃς δὲ δὲ ἡμῶν ἐνομοισθῆ καλῶς· εὐτύχημα γέγονεν ὑμῖν, ἀνδρες ἀγαθοὶ, ἐπὶ ἐμῆ πημμελήσασιν τοιαύτων πρὸς ὑμᾶς, ὅς ἀδῶ τῆ πρὸς τὸν Θεόν καὶ διὰ τὸν πάππον τὸν ἐμὸν καὶ ὁμῶν μόνον, ἢ ἤρξεν αὐτῆς τε ἀγγύπια, ἢ τῆς ὑμῶν ἐπαι-

πόλεως, ἀδελφικῶς ὑμῖν ἔνοιαν δποσώζω· ἄστρον, fraternam erga vos charitatem conservo. Certe potestas quæ contemni se non patitur, & severus atque integer principatus, nunquam negligere solet ejusmodi populorum facinora, sed tanquam gravem morbum acerbiorē medicamento purgare. Ego vero ab eas causas quas supra commemoravi, lenius vobis remedium adhibeo, sermonem scilicet & exhortationem. Quibus libentius, uti confido, parebitis: quippe qui & à prima origine, ut audio, Græci estis; & hujus nobilitatis illustrem & eximiam notam in vestris mentibus ac studiis etiamnum retinetis. Proponatur civibus meis Alexandrinis. Atque hæc sunt ab Imperatore scripta.

τὸ γὰρ τῆς ἐξουσίας ἀκαταφρόνητον, καὶ τὸ ἀπηνέστερον καὶ καθαρόν τῆς δόξης, ἐπόσει ἀνὴρ δῆμος παρῖδέν τόλμημα, μὴ καθάπερ νόσημα χαλεπὸν, πικροτέρῳ διακαθάραται φαρμάκῳ· παροφείρω δὲ ἐγὼ ὑμῖν, δι' ἁπαστερῶν ἐναγγέλλω ἑφ' αἰτίας, τὸ παροπνέσασθαι, παρῖναισιν καὶ λόγῳ· ὅφ' ἂν εὐοῖδ' ὅτι πέισατε μάλλον, ἢ πῆρ ἐσὲ, καθάπερ ἀκίω, τότε δόξα ἰὸν ἐλλυες, καὶ τὰ νόνδρα τῆς ἐν γῆρας ἐκείνης ὑπεσιν ὑμῖν ἀξίολογῶ καὶ γῆραῖ· ἐν τῇ διανοίᾳ καὶ τοῖς βιβλίοις ἐνδύμασιν ὁ χαροκίης· παροσθητῶ τοῖς ἐμοῖς πολίταις ἀλεξάνδρουσιν τοιαῦτα μὲν ἐν ὁ βασιλεύς·

Κεφ. δ'.

CAPUT IV.

Ἐπιγραφὴ ἀναρθεῖσθαι, ἀθανάσιον· κατελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἢ ἀλεξάνδρουσιν ἰσχυρατικῶς ἐξῆρθε.

Qualiter Athanasius occiso Georgio Alexandriam reversus, Ecclesiam suam recuperavit.

Ὅτι εἰς μακρὰν ἢ τῆς φυγῆς κατελθὼν ἀθανάσιον, ἀσπύτως ὁ τῶν ἀλεξάνδρουσιν λαὸς ἐδέξατο· ἐξώθησαν τότε ἐκ τῆς ἐκκλησιῶν τῆς Ἰερουσαλὴμ δόγμα· παρῖδιδόασιν ἢ ἀθανάσιῳ τῆς ἐκκλησίας τόπῳ· οἱ δὲ ἰσχυρατικῶς, ἐνοικίσκοις ἀσήμεσι σωματόμοις, εἰς τόπον γεωργίας λέκιον παροχειρίζον· ἐν τοιαύτῃ μὲν δὴ κατὰ σάσει τὰ κατὰ τὴν ἀλεξάνδρουσιν ἦν·

Ἐν μὲν πολλοῖς, Athanasium ab exilio revertum Alexandrinus populus libenter suscepit; & Arianos quidem Ecclesiis ejecit: Athanasio vero eas tradidit. Porro autem Ariani in ædibus quibusdam vilibus & obscuris conventus agentes, in locum Georgii Lucium quendam substituerunt. Et Alexandria quidem hic rerum status tunc temporis fuit.

Κεφ. ε'.

CAP. V.

Περί λυκίφου καὶ εὐσεβίου.

De Lucifero & Eusebio.

Ἐν ἢ δὴ τῶνδε τῶν χρόνων λέκιφου καὶ εὐσεβίου, παροσθητῶ ἢ βασιλεύς, τῆς ἐξουσίας ἀνακίω· λέκιφου μὲν κατὰ τὸν ἐπισκοπῶ, ἢ ἐστὶ πόλις Καρδανίας ἐν σέβι· ἢ βρεκέλλων· πόλις δὲ αὐτῆ τῆς ἐν ἰταλία λεγγύων, ὡς μοι καὶ παρῖτερον εἰρηναῖ· ἀμφὶ ἐν τῶν ἀνω θηβῶν τῆς ἐξουσίας ἐπαυσιόντες, συμβελλῶ ἐποιεῖσθαι, τίνα τρόπον τὸν τῆς ἐκκλησίας κανόνα διαφθεροῦσθαι μὴ παρῖδωσιν·

Ἐodem tempore Lucifer & Eusebius, Imperatoris jussu ab exilio revocati sunt: quorum Lucifer quidem, Caralis quæ urbs est Sardinia, erat Episcopus: Eusebius vero Vercellarum quæ civitas est Lygurum in Italia, ut etiam antea dixi. Ambo itaque ex superiori Thebaide ab exilio redeuntes, consilium inter se inierunt, quonam modo Ecclesiasticis legibus subvenirent, nec eas violari impune paterentur.